

Predikan i Skeplanda kyrka 2020 av Tobias Bäckström

Söndagen före pingst

"Hjälparen kommer"

1 Kung 19:9-16

Apg 1:12-14

Joh 16:12-15

Ps: 199, 20, 365, 395, 7

De flesta av oss har erfarenhet av att ha svarat eller reagerat för snabbt, kanske lovat något förhastat, handlat på impuls eller gjort en affär, som vi sedan ångrat. Det gick för fort, man hann inte tänka efter. Vi behöver lära oss att stanna upp för att först se och bedöma innan vi handlar.

Och just de här dagarna mellan Kristi himmelfärd och pingst handlar om att vänta. I torsdags lämnade Jesus sina lärjungar i synlig gestalt. Hans sista ord till lärjungarna blev: "Gå ut och gör alla folk till mina lärjungar."

Gjorde de då detta? Gick de ut på gator och torg och predikade det som Jesus nyss bett dem? Nej, just det. I dagens epistel hörde vi att de återvände till Jerusalem upp till det rum på övervåningen där de höll till. De gick alltså inte ut, snarare gick de in. Där har de nu befunnit sig i tre dagar och de skulle stanna ytterligare sju innan deras missionsgärning startade. De började med att vänta.

Det var alltså något som fattades, det var något som de behövde vänta på. Något som Jesus lovat dem när han sa: ni skall få kraft när den Helige Ande kommer över er. Det var detta de väntade på: kraft från höjden. Egen kraft vågade de inte litade på.

Hur lätt är det inte annars att vi rusar iväg utan att invänta Guds hjälp. Vi tror att vi klarar det på egen hand, med egen kraft. Utan en Hjälpare.

Hjälparen kommer handlar dagens tema om. Det är ett löfte från Jesus. Uppdraget att missionera var inte tänkt att ske utan hjälp. När Jesus ger oss ett uppdrag, ger han oss också hjälp att utföra det.

I dagens evangelium betonas att hjälparen ska leda oss till sanningen. Sanningens ande ska vägleda oss. Vad gör då sanningen? Ja, den avslöjar – den talar om hur det är. För många gånger kan sanningen vara dold under lager. Grävande journalistik syftar till att lyfta fram och avslöja sanningar som dolts för allmänheten. Det är ju inte alltid vi vill veta sanningen. Sanningens ande är en sådan här grävande journalist som avslöjar saker om oss vi helst inte vill veta. Och framförallt inte att någon *annan* ska känna till det. Men att inte vilja veta sanningen är destruktivt och leder oss på fel väg. Om vi inte vet eller vill veta var vi befinner oss på kartan så kommer vi fel. Förmågan att fatta rätt beslut bygger på att vi har rätt fakta att utgå ifrån.

Kunskap och sanning är viktig, kunskap om oss själva men framförallt om Jesus.

Sanningens ande vill vägleda oss *med* hela sanningen, stod det. Det grekiska ordet kan också betyda *till* eller *i*. Det kan alltså också stå att han ska vägleda oss *till* sanningen eller *i* sanningen.

Han gräver inte bara fram sanning om oss själva utan han leder oss till sanningen, och då tänker jag på sanningen om Jesus Kristus. ”Han, alltså anden, ska förhärlika mig” som Jesus säger. Anden pekar på Jesus, anden vill lära oss om honom.

Men behöver vi lära oss så mycket? Behöver vi kunskap? Räcker det inte med att *bara* tro? Jo men du måste ju veta *vem* du tror på!

De flesta av oss vet väl en del om Jesus. Vi kan huvuddragen i hans liv och en del liknelser som han predikade. Är det den sortens kunskap det handlar om? Torra fakta om Jesus liv? Ja, och nej. Anden var med när evangelisterna skrev ner vad de visste om Jesus, allt vad de sett och hört. Anden fanns med och inspirerade dem till detta. Den kunskapen är alltså inte oviktig.

Men med *hela* sanningen, avses inte bara tillgänglig fakta om Jesus. Anden ska förhärlika honom, han ska framställa Jesus sådan han verkligen är, outhärlig och livsviktig för oss. Och bibeln är Andens redskap för detta. Men precis som Anden fanns med när den *skrevs* behöver han också finnas med när den *läses*. Innan vi öppnar bibeln får vi be att Anden öppnar våra hjärtan.

Att läsa bibeln utan Andens hjälp är som att titta i en målarbok för barn innan den är färglagd. Konturerna finns där, faktan finns där. Men om inte Anden färglägger blir det dött och intetsägande. Det är Anden som ger bokstaven liv.

I ditt andliga liv måste Anden finnas med för att blåsa liv. Anden finns med i din bön och i din bibelläsning. Den helige Ande finns med och gör Jesus närvarande för oss. Han lämnade ju lärjungarna i torsdags. Samtidigt som han gjorde det sa han: jag är med er alla dagar till tidens slut. Underligt sätt att ta farväl: det sista han sa var att han var hos dem! Men genom Anden är han hos dem, och han är med på ett mycket djupare sätt än han kunde när han var kvar i sin kropp här på jorden.

Men även om han kroppsligen togs upp till himlen finns han ändå närvarande hos oss på ett konkret och synligt sätt, också genom Anden. Det är den Helige Ande som gör Kristus närvarande i nattvarden. Prästen ber ju i nattvardsbönen. ”Sänd din Helige Ande över dessa gåvor så att de blir Kristi kropp och blod.” Hade inte Anden varit med så hade nattvardsbrödet och vinet förblivit vanligt bröd och vin. Detta är ett under som sker varje gång som vi firar nattvard. Det kanske största pingstundret av alla.

Vi har fått ett särskilt löfte om att Fadern sänder sin Ande var gång vi ber om det: ”skall då inte fadern i himlen ge helig ande åt dem som ber honom?”¹ säger Jesus i Lukas. Gud hör ju alltid bön, men denna bön har han dessutom lovat att uppfylla. Det är med det löftet vi får be om Anden. Att han leder oss till hela sanningen, sanningen om oss själva och om Jesus. Att han öppnar bibelns ord för oss och att Jesus blir närvarande i våra liv och under denna mässa, i brödet och vinet när vi firar nattvard.

¹ Luk 11:13